

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa J. G.
przeciwko W. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód J. G. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 maja 2015 r. w sprawie przeciwko Wodociągom B. Spółce z o.o. w B. o zapłatę.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący wskazał, że w związku ze sprawą zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj.: a) art. 172 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 7, 292, 305⁴ i 341 k.c.; b) art. 118 k.c. w zw. z art. 43¹ k.c. w zw. z art. 2 USDG; c) art. 225 k.c. w zw. z art. 224 § 2 k.c. w zw. z art. 172 § 1 i 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, że zachodzi potrzeba wykładni przepisów wymienionych we wniosku. W pierwszej kolejności zwrócić trzeba uwagę, że wskazane zagadnienia roz mijają się ze stanem faktycznym będącym podstawą wyrokowania. Sądy obu instancji w niniejszej sprawie dokonały oceny dobrej wiary poprzednich posiadaczy służebności. Poza tym zagadnienie

dobrej wiary rozpatrywanej w odniesieniu do posiadania służebności przesyłu wielokrotnie było przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 lipca 2013 r., V CSK 320/12, niepubl.; z dnia 7 maja 2014 r., II CSK 472/13, niepubl.; z dnia 3 lipca 2015 r., IV CSK 636/14, niepubl.; z dnia 16 grudnia 2015 r., IV CSK 132/15, niepubl.). Nie zachodzą także rozbieżności odnośnie wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy za okres poprzedzający datę zasiedzenia. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się jednoznacznie, że osobie, która utraciła własność rzeczy wskutek jej zasiedzenia, nie przysługuje wobec posiadacza roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy bez tytułu prawnego w okresie poprzedzającym datę zasiedzenia. W rezultacie nie powstaje podniesiony w skardze problem przedawnienia tego roszczenia. Powyższe rozważania niewątpliwie potwierdzają orzeczenia przytoczone na stronie 20 niniejszej skargi kasacyjnej, w tym wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2013 r., I CSK 700/12 (Biuletyn SN - IC 2015, nr 6) i uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2011 r., III CZP 7/11 (OSP 2012 nr 10, poz. 93), z zastrzeżeniem, że uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2006 r. (III CZP 19/06) dotyczy odszkodowania na podstawie art. 73 ustawy z dnia 13 października 1998 r. - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł jak w sentencji pkt 2 na podstawie art. 99 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 oraz § 6 pkt 6, § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490. zm.: Dz.U. z 2015 r. poz. 617).